

та въздъшаше отъ сърдечны-тъ си глѣбини, и два-та младичи, слѣдъ Карола по старытъ мѡ сынове, стоахъ правп на това жално явленіе, окаядани отъ мзлчаливъ меланхоліи-ж.

А по млади-тъ дѣвица не извѣстни еще отъ скзрби стоахъ предъ братника. И не надѣйно са хавтекохъ да кажѣтъ че предъ кѣщи са запрѣднѣхъ каласкж, и ченулазних изъ ней-ж единъ хѡбавецъ господинъ. Той блѣхъ една минѡта слѣдъ това, и като видѣ това явленіе, едвѣмъ можѣ да сѣ въпре у единъ отъ столовытъ и припаднѣ.

Гичко-то домородство са сзѣра около мѡ и майка-та като сзѣрѣ доврѣ лице-томѡ, извика. „Овнѣ ми! — Овнѣ ми!“ И паднѣ до него близо. Баща-та постоѣ нѣколко минѡти съ крѣстосаны рѣцѣ, като прѣхласнѣтъ, сетнѣ, като колѣнничѣ, рече: „Боже благодѣи-ж-та!“ Завече са тогажѣ кѣмъ сына си, вѣе го на рѣцѣ-тъ си, и съ нѣжны пригрѣваніѣ, огохѣ го на животѣ. Щомъ дойде на себе си Баролъ, паднѣ на вашины-тъ си крака и поиска прошкж. Ты ли искашъ прошкж Кароле? рече ваща мѡ. Яхъ, сынко! ахъ трѣбѣ да ицѣ отъ тебе прошкж за жестокостѣ-тъ кои-ж-то показѣхъ кѣмъ тебе“ — и това като дѡмаше пригрѣдѣваше го тѣрдѣ състрадателно, и обмокраще съ изобилны сълзы лице-то мѡ.

Междѡ това майка-та лежеше нечѣвственна на дѣщерины-тъ си рѣцѣ. Останало-то домородство уплашено и смаѣно, незнаеше какѡ да мысли за това явленіе, древни-тъ начинахъ да выкатѣ жално и да плачѣтъ за майкѣ си, коѣ-то спорѣдъ колко-то бѣ бѣждано, кеше мрътѣва. Олѣдѣ много време, чрезъ услѣжливостѣ-тъ на сына и на мѣка и, даде бѣлѣгѣ че е жива; но когато, отвори очи-тъ си, и видѣ предмета на дѣлѣи-тъ желѣы, и на непрестанны-тъ си плачѣве, силно-то нападѣваніе коѣто полѡчи отъ това, малко останѣ да докара пакъ опасность-тъ. Пренесохъ і-ж на легло-то и гдѣ-то полека-лека отпочинѣ си, и станѣ заможна да види и да пригрѣдне сына си. Братѣѣ и сестри единъ слѣдъ дрѡги пригрѣдѣхъ